

Генади Стоилов

Една секунда е вечност

Всички в контролната зала гледаха, в очакване на отговор, астрокомпютъра, който засега мълчеше. А трябваше да им даде точните координати за местонахождението на кораба, за да се измъкнат по-бързо оттук.

– Вили, какво става? Не може да мълчи в такъв момент.

Безпокойството се беше появило в капитан Пол. Но и първи навигатор Вили Блум не бе способен да отговори, а без помощта на мощния астрокомпютър не би могъл да направи никакво изчисление за извършването на скок-пространство. От почти час се намираха тук, на напълно неизвестно място, и неприятни мисли бяха плъзнали във всеки член на екипажа.

– Пълна мистерия – каза тихо Бо Стон, млад техник, който отскоро летеше на този клас кораби. Говореше на застаналия до него втори навигатор, Томас.

– Пълна мистерия ще е, какво друго, като никой не си гледа работата – капитанът беше чул думите на младежа и това изостри още повече безпокойството му.

– Външните камери все така не ни показват нищо, за което да се привържем и определим къде сме – каза операторът Колин, който боравеше с пулта си за управление с включени на максимален обхват уреди, но все така безполезно.

Настъпи тишина. Това, че уредите сякаш спяха, камери не можещи да уловят познати места и отказващия да даде информация компютър, беше едно доста неприятно начало на нещо, което всеки би предпочел да избегне.

Внезапно включване на екрана на компютъра стресна екипажа. Веднага изкуственият глас заговори:

– Не са открити данни и информация за местонахождение. При анализ на случилото, който направих, има трептене от три стотни в милисекундата и корабът е изкривил повърхнината си на придвижване в подпространството. Имам запис на явлението, но засега не мога да дам точна формулировка. Вероятност за навлизане в непозната вселена, която все още е без доказателство – отсъствие на досега познати свойства. Обработвам отклонението и изчислявам доколко тези стотни изкривяване могат да са причина за прехвърляне в друго измерение или друга вселена – всичко това се появи и с текст на екрана, оставайки в архива на компютъра.

– Проклятие! – стисна юмруци Пол и погледна старши навигатора. И двамата знаеха, че теоретично онова, което бяха чули, е напълно

възможно, но нямаше доказателство на тази теория за прехвърляне между вселени.

– Не вярвам в това – глухо каза Вили, – убеден съм, че вселените се роят в различни измерителни нива, които са без връзка помежду си. Не може така да се влиза от една в друга.

– Малко ми напомня на хипотезите за черната дупка – обади се Томас.

Командирът погледна въпросително Вили, човекът най-добре запознат с тайните на космоса. Само той имаше завършен пети клас в Академията, което беше повече от възможностите на повечето хора. Самият Пол притежаваше диплома за трети клас и знаеше, че само заради липсата на стаж той, а не Вили, е капитанът.

– Ако бяхме доближили до такава, компютърът щеше да промени курса веднага, това е основна програма за избягване на препятствия при скок-пространство. А и пътя го изчислих лично, няма и помен от звезда във фаза на колапс. Знаете, че такава явление ще изчисли достатъчно ясно околното пространство.

– Може би има неща, за които не знаем – каза капитанът и седна. Обхвана една програмна сфера и заглади повърхността ѝ.

– Компютър, с каква скорост се движим?

– Една трета от светлинната.

– Може ли да ни върнеш там, където е станало това трептене?

След кратко мълчание, се получи отговорът:

– Ние не сме мърдали оттук. Неподвижни сме, двигателите работят, но не отчитам изминато разстояние и всъщност стоим на едно място.

– Какво!? Това пък какво е? – капитан Пол замалко да счупи сферата.

И за шестимата членове на екипажа на този кораб, попаднал във възможно най-невъзможното място, стана ясно, че с тях се случва нещо далеч от обяснимото.

– Какво ще правим, капитане? – попита другият техник, Сим, който досега стоеше най-отзад безмълвен.

– Не знам, наистина искам да дам отговор, но какво мога да кажа? Ще продължим с графика за дежурство, аз и Колин ще изкараме до края тази адска смяна, после са Вили и Сим. Идете и изпийте едно хипнохапче, дано като се събудите има някаква промяна.

Това в случая щеше да е най-доброто за пренатовареното с тази ужасяваща реалност съзнание на човек. Един по един екипажът заизлиза, като всички приеха да се унесат в сън, който да ги избави от

сгромолясалия се върху им стрес.

* * *

Бордовият часовник безшумно отмерваше минутите, които се превръщаха в часове. Часовете в отчаяние и безпомощност.

Капитан Пол и Колин просто будоваха, без да правят нищо. Само астрокомпютърът на половин час докладваше, че няма промяна в състоянието им и все още обработва данните.

В залата влезна Вили, личеше, че не се е възползвал от помощта на хипноза – лицето му уморено се бе отпуснало, очите с угаснал блясък. Като най-добре обучен, той се опитваше да измисли начин за измъкване, но всичките му познания бяха за друго място. Защото той беше повярвал, че са преминали през някакъв проход и са се озовали в друга част на пространството.

– Вили, не поспа ли? – капитанът тъкмо беше прочел последния доклад на компютъра.

– Не мога, искам да намеря път, по който да се върнем, но...

– Жалко е, че ще си отидем така далеч от дома – каза Колин, вече примирил се със съдбата им. Повечето астронавти имаха нагласа за един край, който ще дойде неочаквано.

– Пол – замислено каза навигаторът, – една идея ми се върти. Опасно е, но засега е единственото, което ми идва на ума. Ще настроя кораба за подпространствен скок и ще го обърнем. Щом не сме мърдали, ние сме в точката на пропукване, която ни е пропуснала тук. При скок-пространството можем и да излезем от тази тъмница по обратния път.

– Може и да попаднем на още по-лошо място, но пък и да се върнем наистина. Трябва да попитаме останалите. аз лично съм съгласен да опитаме.

– Ще отида да ги събудя – каза Вили и излезна.

– Ти какво ще кажеш, Колин?

– Мисля си за това, как се движим с огромна скорост, а сме все така на едно място. Едва ли ще ни навреди да опитаме едно връщане със скок. Да направим опита на Вили, капитане.

В това време дойдоха и останалите. Насядаха и изслушаха предложението.

– Аз, Вили и Колин сме съгласни да направим скока. Трябва да решите и вие, знаете, че е нужно сто процента съгласие на екипажа.

– Искам да кажа – изправи се Вили, – че ако бяхме в черна дупка, трябваше да улавяме нейната маса, убийствено гравитационно поле,

също така и ротация и електрически товар. А уредите мълчат. Най-вече, че в такава дупка не бихме стояли неподвижно, тя щеше да ни изсмуче и запрати някъде. Сигурен съм в това – ние сме в нищото и тук ще останем завинаги. Трябва да направим нещо отчаяно и рисковано, за да се измъкнем.

– Аз съм „за“ – каза Сим.

– За мен този опит е самоубийствен, но Вили е прав за това, че сме в нищото и така сме си загинали... Ами, да опитаме – съгласи се Томас.

– Давай, Вили, да се махаме оттук – нахакано каза Стон и успя да размее другарите си с това.

– Значи, да започваме. Компютър, спри кораба и се подготви за обръщане.

Навигаторите се разбраха какво да правят и заработиха на клавиатурите. Техниците подготвиха двигателите за скока. Вили въведе едно условно определено разстояние, като поставиха на първо място готовност за реагиране при среща с опасност. Когато подадоха данните към терминала, се чу как двигателите започнаха да се зареждат. Екипажът се настани в изолиращите кресла, включиха полетата и всеки даде знак на капитана че е готов.

– Готовност за скок – съобщи компютърът и зачака команда.

– Обърни на 180 градуса. Включи двигателите Капитан Пол следеше на екрана протичането на действията и когато всичко беше готово, даде заповед:

– Преминавай във фаза скок-пространство!

Всеки усети лекото придърпване на скока и за миг реалността стана като на забавен кадър, но веднага премина и се нормализира. Оставаше им да чакат какво ще се случи. Не беше много, но все пак къде ли ще се озоват. Навигаторите и капитанът гледаха уредите и следяха за протичането на скока. На този етап нямаха възможност да разговарят помежду си. Защитните полета не позволяваха преминаването на радиовълни. В този момент всеки беше сам в своя свят на очакване.

А корабът стигна до място, което не би могло да се нарече нещо познато, тъй като нито един човек нямаше представа за това състояние на пространството и времето. Просто, достигайки до там, машината сякаш се гмурна, усука и изчезна. И то беше всъщност единственото, което можеше да направи в място, лишено от понятие за пространство и време.

Но мигът преди да стане това, даде на малките биологични единици отговор за местонахождението им. Незнайно защо беше станало така, но

все пак те се намираха в място, което бе извън всяка представа за познато съществуване.

* * *

Капитан Пол пред него текст. Компютърът съобщаваше нещо и той зачете:

„... това място. При преливане на тези пространствени повърхности се е получило преместване не в пространството, а във времето. Сега се намираме в отправна точка на единица време, която не може да бъде отчетена или измерена. По всяка вероятност извършеният скок-пространство ще доведе до връщане в момента преди създаване на тази единица време или до момента на нейното преминаване.“

Последната прочетена дума се оказа и последната мисъл на Пол.

* * *

Навигатор Вили Блум пропадна в безкрайността и се сети, че може да не са се изгубили в измерване на разстояние между две вселени. Вероятно бяха пробили дупка във времето, не в пространството, и с този извод той изчезна...

* * *

Бо Стон беше просто механик и не разбираше от астрофизика, затова и не разбра какво се е случило, а просто се разтвори в нищото, което ги бе погълнало.

* * *

Всъщност този кораб никога не беше съществувал тук, но това бе напълно естествено, тъй като не бе имало къде са появи... или изчезне.

КРАЙ

© Генади Стоилов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/283>]